

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 7C/35/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204169
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Srogončíková
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2020:5817204169.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo sudkyňou JUDr. Miriam Srogončíkovou v právnej veci žalobcu: J. R.Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX V., zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Michal Brož, advokát so sídlom A. Bernoláka 6, 034 01 Ružomberok, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, v konaní o zaplatenie 1229,61 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I/ Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 908,68 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 24.08.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II/ Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

III/ Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 38%, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou súdu 25. 8. 2017 žalobca žiadal, aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť mu 1308,68 EUR s úrokom z omeškania 5% ročne od 24. 8. 2017 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Námestovo č.k. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 23. 4. 2014 bol klient uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu sp.zn. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16. 7. 2014 bolo odvolanie žalobcu voči uvedenému rozhodnutiu o priestupku zamietnuté. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/110/2014-36 zo dňa 13. 1. 2015 bolo rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu sp.zn. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16. 7. 2014 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Sžo/48/2015 zo dňa 30. 11. 2016 bol rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/110/2014-36 zo dňa 13. 1. 2015 potvrdený. Rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát Námestovo č.k. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 31. 3. 2017 bolo priestupkové konanie voči žalobcovi zastavené. Podaním zo dňa 1. 6. 2017, ktoré bolo žalovanej doručené dňa 5. 6. 2017, žalobca požiadal o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Žalovaná tejto žiadosti žalobcu nevyhovela. Žalobca si v konaní uplatňuje škodu vo výške 1308,68 EUR, ktorá má vznikla titulom trov právneho zastúpenia v priestupkovom konaní.

2. Rozsudkom č.k. 7C/135/2017-137 zo dňa 12. 11. 2018 súd žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 1229,61 EUR s úrokom z omeškania 5% ročne od 24. 8. 2017 do zaplatenia (výroková časť I/), vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výroková časť II/) a žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 88% (výroková časť III/).

3. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 9Co/170/2019-207 zo dňa 30. 1. 2020 uvedený rozsudok vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť 1229,61 EUR s príslušným úrokom z omeškania (výroková časť I/) a výroku o náhrade trov konania (III/) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo výroku, v ktorom súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol (II/) ponechal rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

4. Po tom, čo sa vec vrátila z krajského súdu na nové konanie a rozhodnutie, súd doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu a dospel k záveru, že je potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

5. Podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ zákon „) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

6. Aj po doplnení dokazovania po vrátení veci krajským súdom súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca sa voči žalovanej domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla vynaložením trov právneho zastúpenia v priestupkovom konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom riaditeľstve PZ, Okresný dopravný inšpektorát Námestovo pod č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobca bol rozhodnutím OR PZ v Dolnom Kubíne, ODI Námestovo č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 23. 4. 2014 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ priestupkového zákona, ktoré bolo na základe odvolania žalobcu rozhodnutím KR PZ KDI Žilina č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16. 7. 2014 potvrdené a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/110/2014-36 zo dňa 13. 1. 2015 bolo uvedené rozhodnutie KR PZ, KDI Žilina zrušené, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/48/2015 zo dňa 30. 11. 2016. Tiež nebolo sporné, že priestupkové konanie voči žalobcovi bolo nakoniec zastavené z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla. Nebolo tiež sporné, že žalobca bol v priestupkovom konaní zastúpený advokátom. Nebolo sporné ani to, že žalobca sa na žalovanú obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovania nároku na náhradu škody, na ktorú mu žalovaná oznámila, že ju neakceptuje. Žalovaná sa proti žalobe bránila tým, že rozhodnutie správneho orgánu nebolo zrušené pre nezákonnosť, ale pre nepreskúmateľnosť a nedostatočne zistený skutkový stav. Tvrdila, že každé zrušené rozhodnutie nie je možné považovať

automaticky za nezákonné. Ďalej namietala, že žalobca nepreukázal ani vznik škody ani jej výšku, pretože nepreukázal, že uplatnená suma bola skutočne vyplatená z jeho peňažných prostriedkov.

7. Súd sa v tejto veci ako prvej otázke venuje existencii nezákonného rozhodnutia. Podľa zrušujúceho uznesenia krajského súdu sa prvostupňový súd náležitým spôsobom nezaoberal týmto predpokladom vzniku nároku žalobcu na náhradu škody, a to nezákonnosťou zrušených rozhodnutí správnych orgánov, kde tieto boli zrušené z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, keď konanie o priestupku bolo Okresným dopravným inšpektorátom následne zastavené, pretože uplynula zákonná 2-ročná lehota na jeho prejednanie a z toho dôvodu nebolo vo veci nariadené nové znalecké dokazovanie znalcom z odboru cestná doprava, ktorý by sa jednoznačne vyjadril k príčinám dopravnej nehody. Súd preto opätovne posúdil otázku existencie nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené na to príslušným orgánom - v danom prípade žalobca tvrdí, že týmto rozhodnutím je rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Námestovo č.k. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 23. 4. 2014, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré bolo odvolacím orgánom potvrdené a neskôr zrušené súdom. Súd opäť dospel k záveru, že toto rozhodnutie bolo zrušené pre nezákonnosť. Súd obe rozhodnutia - prvostupňové aj druhostupňové - zrušil z dôvodu, že správny orgán pri vydaní rozhodnutia o spáchaní priestupku nemal dostatočne zistený skutkový stav, pretože nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Vychádzajúc zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 20/2009 zo dňa 30. 5. 2011 a na ktoré odkazuje aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 159/2012-28 zo dňa 3. júla 2012, aj rozhodnutie, ktoré bolo vydané bez dostatočne zisteného skutkového stavu, je nezákonným rozhodnutím, pretože ide o rozhodnutie, ktoré je v rozpore s platným právom. To zahŕňa aj prípady rozhodnutí, ktoré boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nedostatočne odôvodnené. V uvedenom náleze Ústavný súd ešte uvádza, že zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vykonaným dokazovaním bolo zistené - a napokon medzi stranami ani nebolo sporné - že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku a následne splnomocnil advokáta, ktorý ho zastupoval v priestupkovom konaní. Je zrejmé, že advokátovi za zastupovanie klienta vzniklo právo na zaplatenie odmeny a náhrad za poskytovanie právnych služieb podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. Žalobca teda splnomocnil advokáta na svoje zastupovanie výlučne z dôvodu, že správny orgán vydal rozhodnutie, ktorým ho uznal vinným zo spáchania priestupku, no ako sa ukázalo neskôr v súdnom konaní, toto rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby správny orgán vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Možno teda uzavrieť, že pokiaľ žalobca splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta a vznikla mu voči advokátovi povinnosť zaplatiť mu odmenu a príslušné náhrady, urobil tak výlučne v dôsledku pochybenia správneho orgánu, ktorý vydal rozhodnutie o priestupku bez toho, aby si riadne zistil skutkový stav. Na tom nič nemení skutočnosť, že priestupkové konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené z dôvodu, že uplynula zákonom stanovená 2-ročná lehota na prejednanie priestupku. Z tohto dôvodu ani nebolo doplnené dokazovanie o znalecký posudok, v ktorom by sa znalec vyjadril k zásadným otázkam, potrebným pre rozhodnutie o spáchaní priestupku, najmä k otázke, či vodič v čase dopravnej nehody viedol vozidlo primeranou rýchlosťou. Nemôže však ísť na ťarchu žalobcu, že správny orgán nedoplnil dokazovanie v rámci prekluzívnej lehoty na prejednanie priestupku. Ani žalovaná netvrdí, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom (nespoluprácou so správnym orgánom, obštrukciami a pod.) čo len čiastočne zapríčinil, že uplynula lehota na prejednanie priestupku bez toho, aby bolo doplnené dokazovanie v potrebnom rozsahu. Dokazovanie je povinný vykonať správny orgán, ktorý priestupok prejednáva, nie žalobca ako účastník konania. Žalobca potom nemôže byť ten, ktorý je nútený znášať sám náklady, spojené s uplatnením svojho práva na právnu pomoc v priestupkovom konaní. Opačný výklad by odporoval zmyslu a účelu zákona, ktorým je odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné.

8. Keďže súd zistil existenciu nezákonného rozhodnutia ako základného predpokladu pre vznik práva pre náhradu škody, v ďalšom sa zaoberal tým, či žalobca preukázal, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla škoda. Súd opätovne konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že žalobca bol v

priestupkovom konaní zastúpený advokátom. Žalobca k žalobe doložil vyúčtovanie nákladov právneho zastúpenia advokátom J. Z. Q., ktorým vyúčtoval náklady vo výške 1 308,68 EUR. Pokiaľ mala žalovaná voči tomuto vyúčtovaniu výhrady, konkrétne tvrdila, že právny zástupca žalobcu si za cestu z Dolného Kubína neoprávnene účtoval náhradu za stratu času za 2 polhodiny, hoci cesta trvá len polhodinu, súd tieto výhrady neakceptuje. Súd má zo svojej rozhodovacej činnosti vedomosť, že advokáti si za cestu z Dolného Kubína do Námestova (a späť) štandardne účtujú náhradu za stratu času za 2 polhodiny a táto im je aj priznávaná. Z internetových zdrojov (plánovač ciest) možno zistiť, že vzdialenosť medzi Námestovom a Dolným Kubínom je 31,6 km a cesta autom trvá 33 minút, pri ideálnej premávke. Súd je preto názoru, že uplatnenie náhrady za stratu času za dve (začaté) polhodiny bolo oprávnené. Súd neakceptoval ani námietku žalovanej voči vyúčtovanej odmene za úkon ústne pojednávajúce o priestupku dňa 23. 4. 2014, kde žalovaná namietala, že toto netrvalo dlhšie ako dve hodiny. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní dňa 23. 4. 2014 (z pripojeného priestupkového spisu) súd zistil, že zápisnica bola skončená dňa 23. 4. 2014 o 10,20 hod., jej začiatok v zápisnici uvedený nie je - je v nej len záznam o tom, že bola prerušená o 8,40 hod. s tým, že bude pokračovať o 8,45 hod. V priestupkovom spise sa však nachádzajú upovedomenia o termíne pojednávania na deň 23. 4. 2014 o 8,00 hod. a keďže v spise nie je žiadny záznam o tom, že by bolo pojednávanie začaté neskôr (nevyplýva to ani zo samotnej zápisnice), súd dospel k záveru, že pojednávanie začalo o 8,00 hod. a skončilo o 10,20 hod., čo je viac ako 2 hodiny. Sú však žalobcovi nepriznal odmenu a náhrady za úkon ďalšia porada s klientom dňa 31. 5. 2013, spolu vo výške 18,66 EUR a za úkon Podnet na okresnú prokuratúru NO dňa 25. 6. 2013, spolu vo výške 40,35 EUR. Žalobca nepreukázal, že by sa uskutočnila ďalšia porada s klientom a čo sa týka úkonu „ Podnet na okresnú prokuratúru NO „ , súd tieto náklady nepovažuje za účelne vynaložené na uplatnenie, resp. bránenie práva žalobcu, pretože žalobca si uplatnil trovy za úkon „ Predloženie dôkazov, návrh na zastavenie konania na ODI NO „ v rovnaký deň, t.j. 25. 6. 2013. Obe podania žalobcu, uskutočnené v rovnaký deň, sú po obsahovej stránke identické, sú len odlišne označené. Podnet na Okresnú prokuratúru Námestovo bol zároveň zaslaný na ODI Námestovo. Súd preto priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia len za jeden z týchto úkonov. Po odpočítaní týchto neoprávnene vyúčtovaných odmien a náhrad advokáta súd dospel k záveru, že zastupovaním žalobcu v priestupkovom konaní právneho zástupcovi žalobcu vzniklo právo na zaplatenie odmien advokáta a náhrad podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume 1229,61 Eur. Pokiaľ žalovaná namietala, že žalobca nepreukázal, že by tieto trovy konania zaplatil on a teda že došlo k ujme v jeho majetkovej sfére, súd z príjmového pokladničného dokladu, ktorý predložil žalobca, zistil, že žalobca dňa 28. 8. 2014 zaplatil svojmu právneho zástupcovi sumu 200 EUR a z pokladničných blokov z registračnej pokladne, ktoré predložil žalobca, súd zistil, že dňa 30. 1. 2015 mu zaplatil 100 EUR a dňa 10. 5. 2017 sumu 608,68 EUR. Hoci na pokladničných blokoch nie je uvedené meno a priezvisko platiteľa (čo ani nie je zákonom stanovenou náležitosťou pokladničného bloku) , možno z nich zistiť, že tieto sumy boli zaplatené za „ právne služby Akp 48/2013 „ , čo je v súlade s označením vyúčtovania nákladov na zastupovanie v priestupkovom konaní (je to interné označenie konania advokátom, ktorý žalobcu zastupoval). Žalobca v rámci svojho výsluchu potvrdil, že tieto peňažné prostriedky advokátovi J. Z. Q. zaplatil on, z vlastných peňazí, ktoré si zarobil na brigádach a z pôžičky od svojho otca. Súd preto žalobcovi priznal voči žalovanej právo na zaplatenie 908,68 EUR, v ktorom rozsahu žalobca preukázal vyplatenie peňažných prostriedkov advokátovi. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, pretože žalobca nepreukázal, že by advokátovi zaplatil peňažné prostriedky vo vyššej sume.

9. Spolu s istinou súd žalovanej uložil, aby žalobcovi zaplatila aj úrok z omeškania, pretože dňa 24. 8. 2017, t.j. deň nasledujúci po doručení výzvy žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa ocitla v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi. Súd pri určení úroku z omeškania vychádzal z ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1. 2. 2013, podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s platením peňažného dlhu.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že ju priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní čiastočne úspešný. Čistý úspech žalobcu v konaní predstavuje 88%. Žalobca si v konaní uplatnil zaplatenie 1308,68 EUR s úrokom z omeškania 5% ročne od 24. 8. 2017 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku dňa 24. 6. 2020 predstavuje sumu 1494,40 EUR (1308,68 EUR + 185,72 EUR) a priznané mu bolo 908,68 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 24.08.2017 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku 24. 6. 2020 činí sumu 1037,63 EUR. Úspech žalobcu v konaní je 69%, úspech žalovaného 31%, čistý úspech žalobcu je teda rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného, v rozsahu 38% (69% - 31% = 38%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Námestovo (§ 362 ods. 1C.s.p.). Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde Krajskom súde v Žiline.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania stanovených v § 127 C.s.p. uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.